

NENĀ• KĀ EFT JAKO KĀ EFT

ĀĀEtrtek, 29 bĀ™ezen 2007

Jednou jsem zase potĀ™ebovala „nĀ›co nového“ a schrstila si pana truhlĀ™e. Byl šikovnŷy a milŷy, dokonce i hovornŷy. Mezi stolkem pod šicí stroj a velkou policí do kuchynĀ› jsem mu uvaĀ™ila kafe. Tedy v prostoĀ™e Ā•asové, nikoliv nábytkové. Vyptávala jsem se a dozvídala. A tak my vyprávĀ›l, jak mu onehdĀ› zavolal docela pĀ™ijemný Ā•enský hlas a vyslovil pĀ™ání nechat si vyrobit nĀ›kolik nových bytovŷych doplĀ™kĀ™.

MateriĀ™e dotŷ•ná má a mĀ™Ā™e to bŷt v podstatĀ› kdykoliv. Dohodli se proto na termínu, v pravŷy Ā•as truhlĀ™ metro, z metra na autobus a zbytek došel.

NĀ›kde na dosti odlehlem druhem konci Prahy mu v jednom z panelĀ™ oteĀ™ela pĀ™ijemná mladá paní. Nebyla sice nejkrĀ™nĀ›jší ani nejmladší - ale kdyĀ™ je tady kšeft, kdo by koukal kam nemá... I kdyĀ™, jak s milŷym uculením truhlĀ™Ā™ek uznal: "Kdyby šlo o vĀ›c, dal bych si i Ā™Ā™ct..." ProtoĀ™e potĀ™ebovala odtruhlĀ™it vĀ›cí vĀ› na opravdovŷy kus práce - dal se bez meškání do díla.

K veĀ•eru odjel a druhŷy den po obĀ›dĀ› byl se vším hotov. Paní byla milá, povídalo se s ní hezky, ale jak tak chvilky ubíhaly a stále se nemĀ›la k otázce: "Tak copak vám dám, kolik si Ā™eknete?" ani jinak k placení, rozhodl se muĀ™ se šikovnŷyma rukama, Ā™e to zkusí sám a zatoĀ™il Ā™eĀ• na peníze.

Po nĀ›kolika škobrtavŷych narĀ™kĀ™ se mu podaĀ™ilo paní sdĀ›lit, Ā™e kdyĀ™ zamĀ›stnala jeho ruce, musí mu p skonĀ•eném díle dát do nich Ā™Ā™dnou odmĀ›nu. Milá Ā™ena se usmĀ›la, zeptala se, zda má ještĀ› chvíli Ā•as a na okamĀ™íĀ™ek se omluvila. Po malé chvilce se vrĀ™ila. Nahá ...

"Tak, tady máte nĀ›co nejen do rukou, máte na to hodinku, a dĀ›lejte si, co zmĀ™Ā™ete a potĀ™ebujete." VydĀ›šené truhlĀ™Ā™i vysvĀ›tlila, Ā™e Ā™Ā™dné peníze zrovna nemá, a kdyĀ™ si uvĀ›domí, jakŷy je hodnotovŷy pomĀ›r mezi jejím povoláním tak aĀ™ bere, kdyĀ™ se nabízí, protoĀ™e málokdy jde takhle lacino. Nechci nijak srĀ™et jeho muĀ™skou národu, ale absol jsem vĀ›Ā™ila, Ā™e v dané chvíli a s neznámou, o níĀ™ se právdĀ› neomylnĀ› pĀ™esvĀ›dĀ™il, jakou profesí se Ā™iví, nehodla

Sbalil si proto své sakypaky, Ā™ekl, Ā™e pro dnešek pojedje domĀ™, protoĀ™e on jaksí uĀ™ zas tolik Ā•asu nemá. A zavolá, aĀ™ na tom bude nĀ›jak finanĀ•nĀ› lépe. Po týdnŷy si Ā™ekl, Ā™e by to mohl zkusit. Zatelefonoval, jestli by to uĀ™ š a po kladné odpovĀ›di se znovu rozjel na zmínĀ›ný druhŷy konec Prahy. Vzal si na cestu kníĀ™ku, takĀ™ mu dvĀ› hodinky utel pomĀ›rnĀ› slušnĀ›. Dole se zvonkem ohlĀ›sil, ona ho bzuĀ™ákem vpustila do domu. Mistr truhlĀ™ s úsmĀ›vem vyjel nahoru, zazvonil - a strnul. OteĀ™ela mu jeho dluĀ™nice, znovu jen v Ā™upĀ™ku, výmluvnĀ› rozhaleném, a s úsmĀ›vem: "Tak dneska se vám to uĀ™ snad povede, co Ā™Ā™káte, milej pane?"

TruhlĀ™Ā™ek vycouval zpĀ›t k výtahu, cestou domĀ™ si uĀ™ moc neĀ•etl, a z Ā™Ā™Ā™áku, kde mĀ›l ulitou rezervu na poku pĀ›tistovku. PĀ™eci nemĀ™Ā™e doma pĀ™iznat, jak neúspĀ™šnŷy je podnikatel.

A kdo ví, jestli by mu jeho poloviĀ•ka vĀ›Ā™ila, Ā™e si alespoĀ™ nĀ›jaké ty drobné v tomto honorĀ™Ā™i nevybral... d@niela